

SPOLEČNOU
CESTOU

PROSINEC 2005

	Strana
Editorial	2
Zaznělo na farním dnu	3
Anketa	
Ohlasy na farní den.....	5
Stránka dětem, mládeži	
Hádky, soutěž.....	7
Okénko pro nemocné (o. J. Šik)	9
Příspěvky ze života farnosti	
Farní pout' do Slavonic	10
Pěší pout' do Sloupu.....	11
Akce v Osové Bítýšce.....	12
Do Prušánek.....	12
Misionáři v Olešnici.....	13
Koncert	14
Oznámení pro biřmovance s pozvánkou pro všechny.....	14
Zprávy z Vatikánu	15
Přehled bohoslužeb	17
Ze života farnosti	
Svátosti a svátostiny, oznámení.....	18

Dostává se nám do rukou nové číslo farního zpravodaje. A bude ve znamení 1. Farního Dne naší farnosti.

Ještě stále prochází mým srdcem mnoho pocitů a hlavou různé myšlenky, ke kterým mne toto setkání inspirovalo. Ještě bude chvíli trvat, než se usadí, a tak bude možné uvidět jejich pravou hodnotu. O některých však mohu mluvit již nyní.

Je to především upřímná vděčnost všem, kteří se zasloužili o uskutečnění tohoto společného podniku naší farnosti. Pak hluboký úžas, který se mne pozvolna zmocňoval, když jsem mohl pozorovat vše, co přináší. Myslím, že nejlépe moje citové pohnutí vyjadřuje věta jedné z malých účastnic, která velmi trefně poznamenala, že: „...na tom všem bylo nejlepší to, že jsme mohli být spolu.“ Už dnes mohu bez obav mluvit o své vděčnosti a úžasu tváří tvář tomu, jak po několik týdnů pozvolna narůstala atmosféra společenství, atmosféra vzájemnosti, atmosféra vstřícnosti, atmosféra zodpovědnosti, která se tak působivě projevila v ještě větší síle v samotný den setkání.

Zde se krátce zastavím u dvou okamžiků. Nejprve mám na mysli podzimní zamyšlení pana jáhna. Vnímám jsem velmi intenzivně ztišení, které v sále nastalo. Podruhé mi běhal mráz po zádech, když na pódium vystoupil pan Plíhal, rozbalil tři popsané „á čtyřky“ a začal číst. Hluboce se skláním před jeho odvahou, protože vím kolik jej to stálo úsilí a také před moudrostí toho, co nám chtěl sdělit! Inu, není zedník jako zedník, a stále platí slova pana Horníčka v jedné z jeho úvah: „Je zedník, který je básníkem a je básník, který je zedníkem...“

Občas můžeme zaslechnout, jak někdo hodnotí reakci někoho jiného slovy: „Ten z toho měl druhé Vánoce“.

To znamená, že zažil něco neobvyklého a byl ohromen, potěšen nebo překvapen, jakoby už byly Vánoce. Sám za sebe mohu říci, že farní den jsem prožíval opravdu jako Vánoce. Plný tiché radosti a úžasu. Takže s troškou nadsázky mohu tvrdit, že já už mám svoje první Vánoce za sebou.

Milí a vážení farníci! Ať už se Vám vedlo podobně jako mně nebo ne, přijměte mé přání požehnaných vánočních svátků a Ty, Ježíšku, moje možná trošku neskromné přání adresované Ti pod stromček - kéž by se nám příští, 2. Farní Den vydařil ještě lépe než ten letošní. Bůh nám žehnej!

P. Roman Strossa, farář

Úvodní slovo jáhna Ladislava Kince

Milí přátelé!

Farní den - co to je? Kdo to vymyslel? K čemu to bude dobré? Farní den s názvem Podzimní Setkání. K našemu úvodnímu zamyšlení přijměte několik neumělých veršů:

Podzim

Listy stromů na zem padnou,
květiny v zahradách pomalu vadnou,
mraky kryjí oblohu barvou šedou.
V chladných ránech okna se zavřou,
tisíce očí čas ten známý zřou.
Létu sbohem jsme už dali,
kabáty teplé na sebe vzali,
aby v chladnu nás hřály,
když díváme se jak na
stromech hudebníci barev hráli,
Přitom my vitamíny brali,
abychom neonemocněli.
Tak podzim tu náhle poznávám,
přivál ho vítr snad,
věřte, že o něm mluvím rád.

Člověk - každý z nás je nedílnou součástí přírody a tohoto světa. Tak jako se proměňuje náš život, svět kolem nás - také se mění roční období - jaro, léto, podzim, zima.

Co znamená podzim pro nás?

Je nám blízký skrze našeho farního patrona - svatého Vavřince, jáhna, mučedníka - ke kterému se pojí pranostika - *Vavřinec, první podzimec*. Ve Vavřincově raném podzimu začíná probíhat sklizeň obilí a plodů, tak jako proběhla v jeho životě víry, kdy on dal to nejcennější a nic neztratil - naopak, jeho zisk byl absolutní.

V tomto čase se mnohý z nás snaží dohnat co nestihl užít v létě, také se musíme pilně přichystat na dlouhou zimu.

Tento čas vyplňujeme vnímáním změny barev kolem nás - největší a nejvyšší Umělec začne malovat nádhernými barvami přírodu kolem.

Tento čas naplňuje naše srdce a mysl **díkůčiněním** - za vše co dostáváme a za vše, co můžeme darovat.

Proměna podzimu pokračuje, přichází mlhy, déšť, listí padá na zem, dlouží se stíny a přichází tma - vidíme kostry stromů, slzy, hroby, marnost všeho kolem nás. **Vzpomínáme a děkujeme za lásku našich předků.** Stojíme nad hroby - znamení smrti, ale také vidíme nádheru a naději uloženou v pupenech stromů a vzešlém osení, které svou barvou a vitalitou hlásá naději na nový život. Ze čtyř ročních období podzim v nejvyšší míře naplňuje obraz lidského života - radosti a bolesti, smrti a života. Proměna a nejistota podzimu nás vede v naší touze po uchopení pevného bodu, životní jistoty. Vede nás k Tomu, který je stejný včera, dnes a navěky.

Poděkování Miroslava Plíhala

Dovolte mi, abychom vás jménem stavební firmy Plíhal a Hladil pozdravili.

Když jsme obdrželi v měsíci květnu nabídku do výběrového řízení na kostel sv. Vavřince, mohli jsme se spolehnout na dvě věci:

Jednak na pomoc od farníků, jak zedníků, tak dalších řemeslníků a pomocníků. Bez této pomoci by se nám těžko dělalo. Domnívám se, že tato farnost je velmi dobrá. Dovolil bych si takové přirovnání: viděl jsem krásný film Pokání od gruzínského režiséra. Děj se odehrává za totalitního režimu Stalina. Pěkná mladá paní účetní, určitě vdaná. Přišel za ní cizí důstojník: Buď budete po mé vůli, nebo vyhnanství z města. Zvolila vyhnanství i s rodinou. Když se vrátila do rodného města jako stařenka, její první cesta byla ke kostelu. Zastavil ji na ulici chlapec a řekl: „Kam jdete v tom počasí?“ „No přece ke kostelu!“ „Ale stařenko, ten kostel byl vyhozen do povětří.“ „Tak se na tom místě pomodlím.

Pamatuj si chlapče, můžeš ztratit všechno, ale lásku a víru v Boha si zachovej...“ Také bych chtěl poděkovat panu starostovi města Olešnice Pešovi. Kdykoliv šel kolem kostela, tak se za námi zastavil a poptal se jak to jde. To nás velmi potěšilo.

Druhá věc, za kterou jsme vděční - chceme poděkovat paní Mistrové a ostatním ženám za pohoštění. Chtěl bych také poděkovat paní ing. Čadkové za dobrou spolupráci ve směru ekonomickém. Samozřejmě obrovskou zodpovědnost měl pan farář Strossa, že se nebál riskovat. To je také potřeba v životě. Může nás těšit, že jsme hřivnu, kterou jsme dostali do života, nezakopali, ale rozmnožili.

Dovolte mi, abych předal jménem firem, které se podílely na rekonstrukci kostela svatého Vavřince, kytici paní Mistrové a paní Čadkové.

Děkuji vám všem a pozdravujte od nás naše blízké.

Milí čtenáři,

v souvislosti s proběhnuvším farním dnem jsme se rozhodli uspořádat na toto téma malou anketu.

Omezení časem i prostorem jsme oslovili jen několik málo jednotlivců, takže se jistě nejedná o nějaký reprezentativní vzorek farnosti ve smyslu průzkumu veřejného mínění. Nicméně si myslím, že jsou jejich odpovědi pro nás všechny zajímavé.

Pokud se cítíte dotčeni, že jsme právě Vás otázek ušetřili, a že máte co říci i Vy (a nejen k tomuto tématu), napište nám. Budeme rádi a pomůžete nám třeba i koncipovat naši „Společnou Cestu“ tak, aby Vám ještě více vyhovovala.

Otázky za vydatné pomoci ostatních sestavil Josef Kánský. Ten také moc děkuje všem, kteří odpověděli.

1. Co se Vám na farním dni líbilo nejvíce?

- Služba hlídání dětí.
- Mám pocit, že kolem nás je vidět a hlavně slyšet v rámci naší farnosti o různých problémech, nedorozuměních a nedostatecích, o neschopnosti a neochotě se na čemkoli domluvit. Podle mého názoru velice úspěšný průběh farního dne je důkazem toho, že lze hledat a vyzdvihovat i to, co nás spojuje.
- Že jsme se všichni sešli a vytvořili společenství.
- Že si lidi povykládali, byli spolu, že opadlo napětí z očekávání neznámého, příjemná atmosféra.
- Nejvíce se mi líbila myšlenka FD vůbec zorganizovat a dát tak příležitost k vzájemné komunikaci farníků mimo mši a mimo kostel.
- Pospolitost.
- Dobrá organizace. Program pro děti i pro dospělé. Jídlo.

2. Co Vám na farním dni chybělo?

- Nic.
- Organizátoři farního dne neměli určitě lehkou úlohu. Vše, co je poprvé, je trochu krok do neznáma. Program byl navržen velice dobře.
- Kněží.
- Vyhovovalo by mi, kdyby bylo méně organizovaného času – tak, aby bylo více času a prostoru na vzájemné sdílení a povídání.
- Nemám, co bych vytkla. Organizátoři odvedli skvělou práci.
- Nic.
- Nic.

3. Bylo by dobré farní den zopakovat a vytvořit tak jakousi novou tradici?

- Určitě.
- Zavést tradici farního dne by bylo velice dobré. Mohl a měl by se stát tmelícím článkem farnosti a měl by farnost reprezentovat i na venek.
- Určitě.
- Ano.
- Naprosto souhlasím. Podávám návrh. Aby to nebylo tak organizačně náročné, mohl by se uskutečnit v letním období třeba u ohně, jen s opékáním vuřtů a zpěvem při kytaře. Zpěv vždy lidi sbližoval a prý, kdo zpívá, ten se dvakrát modlí.
- Bylo by to hezké.
- Ano.

Odpovídali: J. Knotková, ing. J. Kintr, ing. M. Adamcová, ing. I. Novotná, ing. L. Čadková, M. Procházková, M. Slavičková. S kladením otázek a sběrem odpovědí v terénu vydatně pomohla M. Kánská. Odpovědi byly redakčně upraveny.

Anketní otázky byly položeny i panu ing. Jaroslavovi Chloupkovi (prováděl stavební dozor při opravě kostela) a on nám napsal:

Srdečně zdravím a zasílám svůj postřeh ohledně vašeho farního dne. Moc se mně líbil, vše bylo připraveno na jedničku. Ceny nachystány jak na předávání „Zlatého slavíka“, občerstvení co hrdlo ráčilo, navíc v domácí kvalitě, kulturní program pro mladší i dříve narozené, profesionálně zpracovaná prezentace rekonstrukce kostela. Moc příjemné odpoledne. Mně se líbí, když se začne poděkováním a mší svatou. Oslava má vždy jiný rozměr. Je to bezesporu dřina, něco takového připravit. Udělat z toho tradici by bylo jistě záslužné - alespoň dvakrát do roka, před prázdninami a pak třeba v listopadu. Žiji v letovické farnosti a dovedu si představit, že zorganizovat něco takového jako farní den vůbec není jednoduché. Věřím, že se i u nás v Letovicích brzy podobnou akci podaří uspořádat.

Ať se vám vše daří a přeji pěkné prožití vánoc, hodně Božího požehnání v roce 2006.

Ing. Jaroslav Chloupek

Stránka dětem

Milé děti,

nyní se nacházíme v období církevního roku, kterému říkáme Advent. Už jste jistě o něm hodně slyšely, ale myslím, že je dobré si připomenout, že je to doba očekávání něčeho nového a krásnějšího. Má nás připravit na to, abychom co nejlépe oslavili narození Božího Syna. Do Adventu patří i to, že už se nemůžete dočkat stromečku, štedrovečerní večeře a především dárků. Aby vám to pěkně utíkalo, dám vám několik tipů, jak lze tento čas vyplnit dobrými skutky, které potěší druhé. Co takhle objevit v sobě sílu pomoci mamince s úklidem, s nádobím, jít nakoupit, zahrát si nějakou hru s bráškou nebo sestřičkou, i když se vám nebude chtít, poradit nebo pomoci s úkolem slabšímu spolužákovi. Také byste určitě neměly zapomenout na ptáčky, kteří určitě budou za každou dobrotu, kterou jim dáme do krmítka, vděční a pomůžete tím i vaši zahrádce, kterou na jaře ptáčekové zbaví škůdců. *Přeji vám Vánoce radostné a na sněhu*

ZIMNÍ HÁDANKY

Elvira

1. Přišel k nám host,
spravil nám most,
bez sekery bez dláta,
a přece je pevný dost.
2. Trochu voda, trochu
zem, volá na tě: nechod' sem!
3. Celého tě obleku
bíle jako do krupice,
a když přijdeš do světnice,
honem z tebe uteku.
(VYLÚŠTĚNÍ NAJDETE
V OSMISMĚRCE)

ABORTIVE	PORYVY
ATOMY	PRAHA
AVISA	TÁBOR
DOBŘÝ	UTKANÉ
FLEGMATIK	VÝDRŽ
KANDRDAS	VÝŘEZ
KLAKSON	VZORNÍK
KOLATURA	ZADOUT
KVAPÍK	
PAUZA	

...pro mládež

zdravím na téhle stránce všechny, kdo se cítíte mládeží být. Hluboké prožití adventní doby a radostné Vánoce vám přeje

Elvira

Jak budovat vztahy a vycházet dobře s druhými i se sebou? (I.)

Při svém nedávném setkání s mladými lidmi a rozhovoru s nimi, co se jim daří a co ne, v čem si často neví rady nebo co naopak zvládají, jsme se neustále vraceli k jedinému, a tím byly vztahy. Řešili vztahy k rodičům, vztah k Bohu, k osobě opačného pohlaví, k přátelům, spolužákům, známým... atd. Napadlo mě tedy, že se na této stránce v příštím roce pokusím přiblížit problémy a východiska ze situací, které vztahy přinášejí. Nebudou chybět zamyšlení nad postoji mladých křesťanů k různým problémům a konfliktům ve vztazích. Seznámím vás s výbornými knihami o tomto tématu a zajímavými odkazy na netu. Doufám, že tu najdete něco, co vás osloví a třeba vám pomůže v nějaké vaší životní situaci.

Jako úvodní inspiraci pro dlouhé zimní večery bych vám chtěla doporučit knihu mladého autora Joshua Harrise vztahující se k tématu chození s někým, má případný název: „**S nikým nechodím a nejsem cvok**“, kterou vydalo nakladatelství Samuel v roce 2003. Nenechte se odradit názvem, i vy, kteří již s někým chodíte, nebo jste snoubenci, či máte těsně před svatbou. Najdete tu spoustu přínosných myšlenek, úvah a rad jak naložit se vztahem dvou lidí, aby byl dobrý, plný, hluboký podle Boží vůle. Obsah knihy zaujme i rodiče (a prarodiče), mohou se tu dozvědět jak například vést diskuzi s potomky o chození a nechození s pádnými argumenty ne proto, aby dospívajícím chození rozmluvili, ale dali mu cíl, smysl i hranice, které má vzájemné poznávání v partnerském vztahu před svatbou mít... .

Napsali o této knize:

...,Když člověk knížku čte a zamýšlí se nad jejím poselstvím, tak ho to donutí srovnat si priority a názory. Nutí ho to rozmyslet si, zda chce žít podle své nebo Boží vůle. Já jsem si po přečtení uvědomila, že moje svoboda (stav) je úžasný dar od Boha a já se mohou co nejvíce snažit., abych toho využila k službě Jemu. Nemusím se trápit co bude, ale mohu radostně vstupovat do toho, co pro mě Pán má připraveno, a mohu si být jistá, že On má všechno „v malíku“, takže všechny své starosti (ohledně tématu) mohu hodit za hlavu. A pokud si to všechno uvědomím a učiním to, což možná bude nějaký čas trochu bolet a možná to bude boj, pak mohu ve svém vztahu s Pánem jaksí přejít do dalších mnohem širších dimenzí...“.

(citováno z <http://www.musculus.cz>)

Prosím za ty, které jsi mi dal ... (Jan 17, 9)

Všichni žijeme ve společenství lidí, kteří nás obklopují, se kterými se denně stýkáme. Spolu s nimi tvoříme společenství, ve kterém odpovídáme jeden za druhého a ve kterém také můžeme prospívat ostatním. Často ani nevíme, kdo je nám blízký a kdo nás ovlivňuje svými modlitbami a obětmi. O některých lidech se náhodně dozvíme, že se za nás modlili v době naší nemoci a o jiných se to dozvíme až na věčnosti.

Vědomí, že jsme součástí společenství, ve kterém záleží jednomu na druhém a ve kterém jsou lidé ochotní nést s námi bolesti a starosti, nám dává sílu vyrovnat se s tím, co je pro nás těžké.

Toto vědomí nás však zavazuje k tomu, abychom i my byli ochotni přinášet do společenství dobro, jak jen můžeme. Třeba prostřednictvím účinné pomoci, dokud jsme zdraví a schopní, ale také prostřednictvím modliteb a obětí v době, kdy jsme nemocní a odkázáni na pomoc lidí kolem nás. I když se nám v době nemoci zdá, že jsme neužiteční a zbyteční, není to pravda. Právě v těchto chvílích můžeme prospět sobě i lidem kolem sebe víc, než když jsme zdraví.

Všechno, co v té době prožíváme, má svoji hodnotu, protože můžeme spojit svoje potíže s utrpením Kristovým. Tato hodnota, která nepomine, je tím větší, čím více se snažíme spolupracovat s Bohem a vůlí obětovat svoje bolesti za jiné lidi.

Když nemoc trvá dlouho a když jsou malé vyhlídky na to, že se dokonale uzdravíme, napadají nás obavy, jak bude náš další život probíhat, kdo se o nás bude starat, jak se vyrovnáme s vědomím závislosti. Právě tehdy pomůže každému vědomí, že se o nás Bůh postará prostřednictvím jiných lidí, které nám pošle a kteří budou mít ty vlastnosti a schopnosti, které budeme potřebovat.

Ve své velekněžské modlitbě se Ježíš modlil za všechny lidi, protože přišel, aby každého spasil a žádného neztratil. My ho máme napodobovat a také prosit za všechny, se kterými se stýkáme, a i za ty, kteří patří do našeho duchovního společenství a které třeba neznáme. Žádná naše oběť a modlitba není zbytečná, ale každá prospívá tomu, kdo její pomoc právě potřebuje.

Čím budeme velkorysejší v dávání druhým, tím víc i my dostaneme ve chvíli, kdy to budeme potřebovat.

P. Josef Šik

Farní pout' do Slavonic

Na svátek sv. Václava se uskutečnila farní pout' Olešnice do kostela Božího Těla ve Slavonicích. První zastávkou bylo Kostelní Vydří, pěkný kostel na kopci zasvěcený Panně Marii a prodejna Karmelitánského nakladatelství, kde jsme nakupovali knihy a obrázky. Prodejna je malá, ale již mají základy na větší prodejnu a sklad knih.

Poutní kostel ve Slavonicích je umístěn za městem. Váže se k němu zvláštní událost - roku 1279 byl vyloupen farní kostel ve Slavonicích, a ukradena monstrance s hostií. Zloději pohodili eucharistii na hromadu kamení. Tam ji uviděl pasák hořet v plameni, který ji nestravoval, a upozornil kněze, který odnesl eucharistii zpátky do kostela. Jenže tam třikrát zmizela z knězových rukou a objevila se opět na hromadě kamene. Na místě byl vystaven kostel k počtě Božího Těla.

Interiér kostela je dosti vyjimečný, jsou stojí tam dva oltáře blízko za sebou. Pod tím, u kterého je sloužena mše svatá, jsou uloženy ony kameny, kde byla eucharistie nalezena. Kázání na mši, které jsme se zúčastnili, pronesl kněz z jihlavského kostela, jehož farníci byli ten den také na pouti. Po bohoslužbě jsme došli na náměstí Slavonic, prohlédli si farní kostel i místní náměstí, které se velmi podobá náměstí v Telči.

Ještě nás čekala na zpáteční cestě návštěva chrámu a premonstrátského kláštera v Nové Říši. Prováděl nás P. Alois Michael Hladil.

Chrám je zasvěcen svatým Petru a Pavlovi a to je výjimka, protože chrámy řádu premonstrátů bývají zasvěceny Panně Marii. Klášter je již hodně opraven a obdivovali jsme také obsáhlou klášterní knihovnu.

Myslím, že my všichni poutníci jsme byli také vděční za obě cesty - tam i zpět - v modlitbě a písních pod vedením jáhna pana Kince. Děkujeme za duchovní doprovod našemu panu faráři Romanu Strossovi a díky také Stanislavu Knotkovi za organizaci zájezdu.

Anna Soukalová

Vzpomínka na pana faráře Ladislava Kubička

Milí bratři a sestry,

potěšila mě pěší pout' k Panně Marii Sedmibolestné do Sloupu. Vyšli jsme z Hodonína v 7,00 a do Sloupu jsme přišli v 16.30. Osobně jsem byl nadšen z pochopení toho, že s procesím jde mezi lidmi vlastně církev. Každá oběť nese užitek. Při pouti se zpívají krásné mariánské písně a duše i tělo jdou v jednotě k posvátnému cíli. Jednou větou - doporučuji každému vykonat si pěší pout'. Jak prostá je podoba lásky. Čím více milujeme Boha, a jsme pro něj ochotni obětovat čas a námahu, tím více lásky máme pro svoje bližní... Ale jak těžké je to zachovávat!

Miroslav Plíhal

Pout' do Sloupu

Poslední sobotu v září 24. 9. jsme se vydali na druhou pěší pout' na památku P. Ladislava Kubička. Zahájení bylo v 7 00 hod. v kapličky P.Marie v Hodoníně. Právě začínalo vykukovat sluníčko, když jsme stoupali lesní cestou k Černovicím. První větší zastávka byla v Bedřichově v kostele, zde se k nám také připojili další poutníci. V Lysicích byla polední přestávka, a v Doubravicích na faře nás čekali s čajem a výborným gulášem. Cestou jsme se pomodlili celý růženec. Hlavně ke konci naší pouti, když už mnohým docházely síly, jsme my děti všechny povzbuzovaly svým mohutným zpěvem. Než jsme uviděli věže kostela ve Sloupu, měli jsme přezpívanou většinu písniček z Velehradského zpěvníku.

Otec L.Kubiček by z nás měl určitě radost. Po slavnostní mši svaté ve Sloupu jsme se domů vrátili autobusem.

Markéta Adamcová

Čauky všichni, kdo právě čtete tento článek!

Chtěla bych se s vámi podělit o krásný zážitek, který vám mohu jedinečně doporučit.

Koncem srpna jsme se s kamarádkou dozvěděly o naprosto úžasné akci pořádané DCM Brno a „MAMRE“ – střediskem v Osové Bítýšce. Už jenom pozvánka: „Podzimní prázdniny v moderním stylu. Proč ne?“ nás úplně nadchla. O prázdninách bysme se stejně jenom „válely u bedny“ a nic nedělaly, ale díky téhle akci jsme poznaly aspoň hromadu zajímavých lidí.

Po příjezdu do Osové Bítýšky jsme zjistily, že se nám všechny naše představy splnily více než na 360%. Povídalý jsme si s vizážistkou a stylistkou Kateřinou Kloudovou, která nám dávala různé rady ohledně líčení, oblékání ... Také nás přijela navštívit Maruška z časopisu IN! – dívčí svět, se svým manželem. A tak jsme si mohly na „vlastní kůži“ zkusit vytvořit časopis (nemyslete si – není to tak jednoduché). Byli potřeba grafici, fotografové...

Tenhle pobyt na faře v bezvadné atmosféře se mi moc líbil, a jak jsem říkala na začátku - mohu jenom doporučit.

Maruška Adamcová

Do Prušánek

Ve čtvrtek před farním dnem jsme jeli s paní Adamcovou a s panem farářem do Prušánek pro víno na farní den. Jeli jsme dvěma auty. Panu faráři naprasklo sklo, tak si v Brně vyměnil s jedním jeho známým auto. Mělo hodně nízký strop, tak se musel hodně krčit. Když jsme tam dojeli, tak si pan farář šel pro víno. Nám, malým holkám dali trochu taky, ale nám moc nechutnalo. Když odešli, vyhlídli jsme to zpátky. Pak jsme se šli podívat do jejich klubovny,

kterou si udělaly samy děti a rodiče jim občas pomáhali, dřív tam bylo smetiště. Nachystali nám tam občerstvení, ukázali fotky a potom promítali o jejich táboře. Pak nám pan farář ukázal kapličku, kde to jejich společenství začalo. Ještě jsme se stavili pro jablka. Byla to největší jablka, jaká jsem kdy viděla.

Pan farář už to v autě nemohl vydržet, tak si ho s paní Adamcovou vyměnil. V Brně jsme se stavili u pana Kintra pro logo farního dne. Při příjezdu domů nás vítaly sněhové vločky.

Terezie Novotná

Setkání s misionáři na faře

Jako každou sobotu v adventě jsme začali roráty. 10. prosince k nám přijeli misionáři. V sedm hodin ráno byla mše svatá a potom jsme šli na faru na snídani. Po snídani nám misionáři promítali obrázky ze Středoafrické republiky a při tom nám o nich vyprávěli různé zajímavé věci. Promítání jsme zakončili zapálenými svíčkami a přímlovami u hvězdy, kde každý cíp naznačoval jeden kontinent. Byla to moc pěkná beseda!

Klára Vojtová a Karolína Doležalová

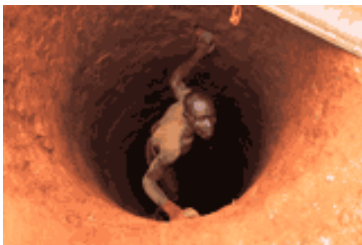
Setkání bířmovanců s misionáři

V sobotu 10. prosince naši farnost navštívili misionáři. Byli to manželé Křížalkovičovi a přijeli i se svými malými dětmi. Paní Křížalkovičová misionářila ve Středoafrické republice asi před pěti lety. Pracovala tam jako zdravotní sestra. Promítala nám diapositivy z této oblasti a vyprávěla o životě zdejších lidí a misijních stanicích, které tam působí. Mohli jsme vidět jak tam vypadají například nemocnice, školy, domy, města, vesnice atd. Jako v jiných státech

Afriky je tu problém s kvalitní pitnou vodou, studny tu mají do hloubky až sto metrů a každá vesnice se snaží, aby studnu měla. Lidé jsou tu všichni věřící. Je tu asi 40% křesťanů, ostatní vyznávají islám nebo domorodá náboženství. Dozvěděli jsme se, že taková průměrná nedělní mše trvá i tři hodiny.

Po promítání byl čas na naše dotazy. Potom jsme si ještě prohlédli nástěnky, které pro nás připravili, rozloučili jsme se a šli jsme domů. Toto setkání bylo velice zajímavé a ti, co tam šli, toho jistě nelutují.

sestry Bílkovy

Kantiléna v Olešnici

V neděli 11. prosince odpoledne se konal koncert duchovní hudby v kostele sv. Vavřince v Olešnici pod záštitou olešnické farnosti a zastupitelstva města Olešnice.

Svým zpěvem a hudbou nás potěšil sbor dětí a mládeže při státní filharmonii Brno Kantiléna.

Sbor, který má přes pětaticet členů, nám pod vedením dirigenta Jakuba Kleckera, za doprovodu harfenistky Pavly Bartonikové a varhaníka Jakuba Janšty, přednesl méně známé skladby. Byla to krása a ta hodina zpěvu a hudby utekla jako voda. Mohli jsme obdivovat sezpívanost celého sboru i krásné a silné hlasy sólistek.

Věřím, že většina z nás na chvíli přestala myslet na pečení zázvork a perníčků a všichni jsme prožili příjemné adventní odpoledne.

Závěrem děkuji pořadatelům za uspořádání koncertu i všem posluchačům, kterých se sešlo opravdu hodně.

Anna Soukalová

OZNÁMENÍ PRO BÍŘMOVANCE

Další setkání bířmovanců bude v sobotu 7. 1. 2006. Sraz v 15.00 před farou.

V rámci přípravy na bířmování máme možnost zúčastnit se setkání mladých ve slovenském Púchově s názvem „On je živý“, které pořádá katolická komunita Emmanuel. Setkání se koná 3.-5. 2. 2006.

Cena včetně dopravy, ubytování a stravy činí cca 700,- Kč. Volíme ekonomičtější variantu ubytování ve škole, kam je třeba si vzít spacák a karimatku. Existuje i dražší možnost ubytování na internátě. To navýší cenu cca o 350,- Kč.

Pokud by o toto setkání měl zájem i někdo mimo okruh bířmovanců, ať nás kontaktuje, účast je možná i pro další zájemce.

Bližší informace na www.emmanuel.cz/puchov.htm nebo přímo u nás (tel. 516 463 881). Přihlášky budou k dispozici na stolku v kostele.

Vyplněnou přihlášku a zálohu 285,- Kč prosíme odevzdat do 8. 1. 2006 nám.

Markéta a Josef Kánští

Jiné Vánoce nejsou

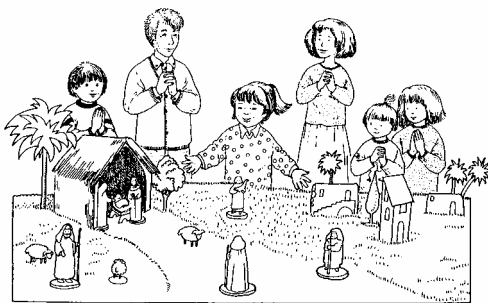
11.12.2005

Benedikt XVI. před Andělem Páně

Ještě dohasíná jas slavnosti Neposkvrněného početí P. Marie a již vstupujeme do dnů s podmanivou atmosférou bezprostředních příprav na svátek Narození Páně. V současné konzumní společnosti toto období bohužel postihuje jakési komerční „znečištění“, které může ohrozit ryzího ducha těchto příprav vyznačujících se rozjímáním, střídmostí a radostí, ne však vnější, nýbrž vnitřní. Je tedy dilem Prozřetelnosti, že jakousi vstupní branou k Vánocům je svátek Té, která je Matkou Ježíše a která nás lépe než kdokoli jiný může vést k tomu, abychom poznávali, milovali a uctívali Božího Syna, jenž se stal člověkem. Dovolme tedy, aby nás doprovázela Ona. Ať jsme, vedeni její láskou s upřímným srdcem a otevřeností ducha, připraveni na to, abychom v betlémském Dítěti poznali Božího Syna, který přišel na zem, aby nás vykoupil. Spojme se s Ní v modlitbě a přijímejme opakovanou výzvu, s níž se na nás obrací adventní liturgie. Zůstaňme v očekávání, v očekávání bdělém a radostném, protože Pán nebude otálet, přijde osvobodit svůj lid od hříchu.

V mnoha rodinách se podle půvabné letité tradice začíná hned po svátku Neposkvrněné stavět betlém, díky němuž spolu s P. Marií takřka znovu

prožíváme ony dny plné dychtivého očekávání, jež předcházely Ježíšovu narození. Tím, že si doma postavíme betlém, můžeme jednoduše, ale účinně zprostředkovat víru našim dětem a přenést ji na ně. Betlém nám pomáhá rozjímat nad tajemstvím lásky Boha, který se zjevil v chudobě a prostotě betlémské jeskyně. Svatý

František z Assisi byl tak uchvácen tajemstvím Vtělení, že jej chtěl v Grecciu znovu přiblížit živým betlémem, a tak se stal zakladatelem dlouhé lidové tradice, jež si dodnes uchovává svou hodnotu v hlásání evangelia. Betlém nám totiž může pomoci pochopit tajemství opravdových Vánoc, protože mluví o pokoře a milosrdné dobrotě Krista, který „byl bohatý, ale pro vás se stal chudým“ (2 Kor 8, 9). Chudoba obohacuje ty, kdo ji přijmou, a Vánoce přinášejí radost a pokoj těm, kdo jako betlémští pastýři naslouchají slovům anděla: „Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí“ (Lk 2,12). Toto zůstává

Tak, jak to dělával námi milovaný Jan Pavel II., zakrátko posvětim sošky Ježíška, které pak římské děti uloží do jesliček ve svých domovech. Tímto aktem bych chtěl poprosit Pána o pomoc, aby se všechny křesťanské rodiny připravovaly slavit nadcházející vánoční svátky s vírou. Kéž nám P. Maria pomáhá vstoupit do Vánoc v pravém duchu.

Po modlitbě Anděl Páně pak Svatý Otec ještě dodal:

Také letos římská diecéze v adventní době přichází s iniciativou „Nové kostely pro Řím“ zaměřenou na to, aby vyzvala církevní společenství k aktivitě zakládat nová farní střediska ve čtvrtích, kde ještě nejsou. Děkuji všem, zásluhou jejichž velkorysého nasazení v těchto letech mohla v mnoha předměstských čtvrtích vzniknout náležitá pastorální střediska, a zároveň se obracím s výzvou na všechny ostatní, protože je třeba ještě mnoho vykonat, aby v tomto stále rostoucím městě přibýly další vhodné prostory, kde by věřící mohli slavit liturgii, věnovat se katechezi a společenské i kulturní činnosti.

Dále připomínám, že příští čtvrtek, 15. prosince, se v bazilice sv. Petra setkám se studenty římských univerzit. Vyzývám všechny, aby se v rámci příprav na Vánoce připojili k této modlitbě.

Přeložil J. Koláček, SJ, Česká sekce RV

Vyjádření Papežské komise „Ecclesiae Dei“ v Acta Curie Episcopalis brunensis (ACEB 10/2005, 6. 10. 2005, str. 77) byla uveřejněna tato informace:

Apoštolský nuncius Mons. Diego Causero dopisem ze dne 29.9. 2005 informoval, že Papežská komise „Ecclesiae Dei“ definuje kanonické postavení kněze Jaromíra Kučírka následujícím způsobem:

Kněží ordinovaní Mons. Lefébvreem nebo některým z biskupů Kněžského bratrstva sv. Pia X. jsou platně vysvěcení, avšak suspendovaní „a divinis“. Kněz Jaromír Kučírek, který pochází z brněnské diecéze, ordinovaný ve zmíněném bratrstvu, přijal platné kněžské svěcení, je však suspendován a není ve společenství s katolickou církví.

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince **byli pokřtěni :**

*dne 1.10.2005 Ondřej Novotný
nar. 16.6.2005 v Boskovicích
ne 1.10.2005 Anna Pivoňková
nar. 22.8.2005 v Kyjově
dne 29.10.2005 Jakub Trmač
nar. 7.9.2005 v Boskovicích
dne 30.10.2005 Martin Toman
nar. 21.9.2005 v Boskovicích
dne 13.11.2005 Stanislav Fučík
nar. 17.6.2005 v Boskovicích
dne 11.12.2005 Kateřina Slechanová
nar. 12.10.2005 v Boskovicích*

Do stavu manželského vstoupili

dne 29.10.2005 Ludmila Plíhalová a ing. Bořivoj Huvar

Na poslední cestě **jsme vyprovodili :**

*12.10.2005 pana Oldřicha Fučíka, nar. 13.7.1930
30.10.2005 paní Magdalenu Kintrovou, nar. 21.7.1941
3.12.2005 paní Jiřinu Knotkovou, nar. 1.1.1923*

Oznámení

Dne 31. 10. 2005 ve 12:00 hod prezident republiky Václav Klaus ve Velké aule Karolina jmenoval profesorem pro obor teologie, na návrh Vědecké rady Univerzity Palackého v Olomouci, s účinností od 1. listopadu 2005, doc. Ladislava Tichého, Th.D., který je v současnosti vedoucím Katedry biblických věd CMTF UP.

*Upřímně Vám blahopřejeme, otče Ladislave,
ke jmenování profesorem pro obor teologie.*

Přejeme, aby se Vám i nadále dařilo s Boží pomocí Vaše pedagogické a vědecké dílo. Aby Vás těšila a naplňovala Vaše služba Bohu i lidem a Váš vztah k Bohu se prohluboval prostřednictvím všeho, co Vás obklopuje.

redakční rada

Vánoční zamyšlení

Zapomnětlivé město

V jednom menším městě, které se ničím nelišilo od mnoha ostatních, se začaly dít divné věci. Děti zapomínaly psát úkoly, dospělí si zapomínali zouvát boty, když šli do postele, nikdo už nikoho nezdravil. Dveře kostela zůstávaly zavřené. Zvony přestaly zvonit. Nikdo si už nepamatoval modlitby.

Jednoho pondělního rána se učitel zeptal žáků: „Proč jste včera nepřišli do školy?“ „Vždyť včera byla neděle!“ odpověděli žáci. „V neděli se do školy nechodí.“ „Proč?“ zeptal se učitel. Žáci nevěděli, co mají odpovědět.

Blížily se Vánoce. „Proč se hrají koledy?“ „Proč jsou na vánočním stromku svíčky?“ Nikdo to nevěděl. Dva kamarádi se pohádali - křičeli na sebe, až ztratili hlas. „Teď už nemám žádného kamaráda,“ pomyslel si smutně jeden z nich. A nevěděl, co dělat. Město bylo čím dál šedivější a smutnější. Lidé byli den ode dne sobečtější a hádavější. „Jako bych na něco zapomněl,“ říkali všichni.

Jednoho dne se přihnal silný vítr a vzal s sebou i kostelní zvony. Ten nejmenší přitom zazvonil. Najednou se všichni lidé zastavili a podívali nahoru. A jeden za všechny zvolal: „Už vím, na co jsme zapomněli - na Boha!“

Na tomto světě je naděje jen proto, že pořád ještě zaznívá Boží jméno. Miliony lidí s ním spojují radosti i obavy svého života. Je to jediné jméno, které na sobě nese tíhu lidstva a které dává všemu smysl. I proto ho nesmíme přestat vyslovovat s úctou a důvěrou.

(Bruno Ferrero: Další příběhy pro potěchu duše)

Milí čtenáři,

*víte, že kdo ztrácí, dostává, kdo hledá, nalézá
a kdo tluče, tomu bude otevřeno.*

*Přejeme Vám, abyste o letošních Vánocích prožili ono opravdové
obdarování poté, co ztratíte vše, co je třeba ztratit. Dostali radost z nalezení
toho, co je třeba hledat a prožili milost otevření dveří do království světla,
na které je třeba klepat. Vybaveni tímto prožitkem Boží milosti pojďme
do radosti i bolesti příštího roku jako svobodnější a lidsější Boží přátelé.*

*Vždyť Slovo se stalo Tělem
a přebývalo mezi námi!*

redakční rada

